

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie*[®]

MŔTVA
V LODENICI

Agatha
Christie

Mrtva v
lodenici

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: *Dead Man's Folly*
preložila Lenka Cinková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Dead Man's Folly Copyright © 1956 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Mŕtva v lodenici* © 2022 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Vincent MacNamara / Arcangel

ISBN 978-80-220-2386-3

Peggy a Humphrey mu Trevelyanovcom

1

Telefón zdvihla slečna Lemonová, Poirotova pohotová sekretárka. Odložila zápisník, do ktorého si robila rýchlopisné poznámky, zdvihla slúchadlo a nevrzúšene povedala: „Trafalgar 8137.“

Hercule Poirot sa pohodlne oprel v kresle a zavrel oči. Prstami jemne, zamyslene poklepkával po kraji stola. V hlave ďalej zostavoval úhľadné vety do listu, čo práve diktoval.

Slečna Lemonová zakryla dlaňou slúchadlo a potichu sa opýtala: „Prijmete osobný hovor z Nassecombu v Devone?“

Poirot sa zamračil. Názov miesta mu nič nehovoril.

„Kto volá?“ vyzvedal obozretne.

Slečna Lemonová si priložila slúchadlo k ústam. „Pani Riadna?“ overovala pochybovačne. „Ach áno... A ešte raz, aké priezvisko?“ Znova sa obrátila k Herculovi Poirotovi. „Pani Ariadne Oliverová.“

Poirot prudko nadvihol obočie. V mysli sa mu vynorila spomienka: rozviate sivé vlasy, orlí profil...

Vstal a vzal si od slečny Lemonovej slúchadlo.

„Pri telefóne Hercule Poirot,“ ohlásil sa veľkolepo.

„Hercule Poirot osobne?“ ozvala sa podozrievavo spojovateľka.

Poirot ju uistil, že áno.

„Prepájam vás na pána Poirota,“ oznámila.

Jej tenký, prenikavý hlas vystriedal vznešený, dunivý

kontraalt. Poirot si rýchlo odtiahol slúchadlo pár centimetrov od ucha.

„Pán Poirot, ste to naozaj vy?“ chcela vedieť pani Oliverová.

„Ja osobne, madam.“

„Tu je Ariadne Oliverová. Neviem, či si ma pamätáte...“

„Ale pravdaže si vás pamätám, madam. Ako by na vás mohol ktokoľvek zabudnúť?“

„No, občas sa to stáva,“ pripustila vzápätí pani Oliverová. „Vlastne dosť často. Asi nie som veľmi výrazná osobnosť. Alebo možno preto, že stále mením účes. Ale to už je z iného súdka. Dúfam, že vás nevyrušujem pri niečom dôležitom?“

„Nie, ani najmenej ma nerozptyľujete.“

„Dobrý Bože – to by som v žiadnom prípade nechcela. Vec sa má tak, že vás potrebujem.“

„Potrebujete ma?“

„Áno, okamžite. Nemohli by ste pricestovať lietadlom?“

„Lietadlom necestujem. V lietadle mi býva nevoľno.“

„Aj mne. Každopádne, nepredpokladám, že by to v skutočnosti bolo rýchlejšie než vlakom, najbližšie letisko je tu tuším v Exeteri, teda dosť ďaleko. Tak prídte vlakom. O dvanástej vám z Paddingtonskej stanice ide vlak do Nassecombu. To s prehľadom stihnete. Máte trištvrte hodiny, ak moje hodinky ukazujú správne, čo väčšinou neukazujú.“

„Ale kde ste, madam? Čo to má všetko znamenať?“

„Som v sídle Nasse House v Nassecombe. Na nassecombsej stanici vás bude čakať auto alebo taxík.“

„Ale načo ma potrebujete? Čo to má všetko znamenať?“ opakoval Poirot zúfalo.

„Telefóny tu majú na veľmi nevhodných miestach,“ vykladala pani Oliverová. „Ten, z ktorého volám, je na chodbe... Ľudia chodia okolo, rozprávajú sa... Nepočujem vás

poriadne. Očakávam vás. Všetci budú nesmierne nadšení. Dovidenia!“

Ostré cvaknutie prezradilo, že slúchadlo položila späť na vidlicu. Na linke sa ozýval jemný šum.

Poirot, vyvedený z konceptu, zmätene zavesil a niečo si potichu mrmlal.

Slečna Lemonová ľahostajne sedela s ceruzkou v pohotovosti. Ticho zopakovala poslednú vetu, ktorú jej Poirot nadiktoval, kým ich prerušili: „... Vážený pane, dovoľte mi ubezpečiť vás, že hypotéza, ktorú ste predložili...“

Poirot nad predloženou hypotézou len mávol rukou. „To bola pani Oliverová,“ povedal. „Ariadne Oliverová, autorka detektívnych románov. Možno ste čítali...“ No odmlčal sa, lebo si spomenul, že slečna Lemonová číta iba motivačnú literatúru a pochabosťami ako detektívne príbehy opovrhuje. „Chce, aby som išiel do Devonshiru – ešte dnes, hneď teraz, už o...“ pozrel na hodinky, „tridsaťpäť minút.“

Slečna Lemonová nesúhlasne zdvihla obočie. „To by ste mali akurát stihnúť,“ poznamenala. „A načo vás tam volá?“

„To netuším! Nepovedala.“

„Vskutku zvláštne. A prečo?“

„Pretože sa bála, že by ju niekto mohol počuť,“ zamyslel sa Poirot. „Áno, naznačila to dosť jasne.“

„No toto,“ rozhorčila sa slečna Lemonová za svojho zamestnávateľa. „Ľudia mávajú niekedy prehnané požiadavky! Myslí si, že vás môže naháňať ako zdutú kozu! Takého dôležitého muža! Vždy sa mi zdalo, že títo umelci a spisovatelia sú dosť nevyrovnaní – chýba im súdnosť. Telefonicky podám telegram: *Lutujem, nemôžem opustiť Londýn.*“

Už-už siahala po slúchadle, Poirotov hlas ju však zastavil: „*Du tout!* Práve naopak. Buďte taká láskavá a zavolaj-

te mi taxík.“ Zakričal: „Georges! Zbaľte mi do príručného kufríka toaletné potreby. A poponáhľajte sa, musím stihnúť vlak.“

Prvých približne dvestodeväťdesiat kilometrov tristoštyridsaťkilometrovej trasy vlak prekonal plnou rýchlosťou, zvyšných päťdesiat mierne, ospravedlňujúco bafkal, až napokon zastal na nasecombskej stanici. Vystúpil jediný človek – Hercule Poirot. Opatrne zdolal výškový rozdiel medzi schodíkom vlaku a nástupišťom a poobzeral sa. Nosič mal plné ruky práce v batožinovom vozni na opačnom konci vlaku. Poirot si vzal kufrík a kráčal po nástupišti smerom k východu. Odovzdal lístok a okolo pokladnice vyšiel von.

Pred stanicou stál veľký sedan značky Humber, k Poirotovi pristúpil šofér v uniforme.

„Pán Hercule Poirot?“ opýtal sa úctivo.

Vzal Poirotovi batožinu a otvoril mu dvere na aute. Vyrazili od stanice, prešli cez železničný most a zabočili na vidiecku cestu, ktorá sa vinula medzi vysokými živými plotmi. Onedlho sa dostali na miesto, kde sa po pravej strane terén trochu zvažoval a odkrýval krásny výhľad na rieku a hmlisté modré hory v diaľke. Šofér zatiahol auto k živému plotu a zastal.

„To je rieka Helm, pane,“ ukázal. „A v pozadí je Dartmoor.“

Poirot si jasne uvedomoval, že musí vyjadriť obdiv. Uzanlivo ochkal a niekoľkokrát zamrmlal: „*Magnifique!*“ V skutočnosti ho príroda veľmi nezaujímala. Oveľa viac by ho nadchla dobre obrobená, pekne upravená kuchynská záhradka. Okolo auta prešli dve dievčatá, pomaly, namáhavo kráčali do kopca. Na chrbte niesli ťažký ruksak, oblečené mali šortky a na hlave pestrofarebnú šatku.

„Nedaleko nášho domu stojí mládežnícky hostel,“ vysvetlil šofér, ktorý sa zjavne ujal úlohy Poirotovho sprievodcu po Devone. „Volá sa Hoodown Park. Ten dom kedysi patril pani Fletcherovej. Kúpilo ho Združenie mládežníckych hostelov a v lete majú dosť plno. Prespáva tam vyše sto ľudí, vždy zopár nocí, potom musia odísť. Bývajú tam muži aj ženy, väčšinou cudzinci.“

Poirot neprítomne prikývol. Uvažoval, ako už neraz, že pri pohľade zozadu pristanú šortky len veľmi málo ženám. Bolestne zatvoril oči. Prečo, ach, prečo sa mladé ženy takto obliekajú? Tie červené stehná sú mimoriadne nepríťažlivé!

„Zdá sa, že majú dosť ťažkú batožinu,“ poznamenal.

„Veru, pane, a od stanice aj od autobusovej zastávky je to do Hoodown Parku ďaleko. Vyše troch kilometrov.“ Zaváhal. „Ak nie ste proti, mohli by sme ich odviezť.“

„Pravdaže, pravdaže,“ súhlasil Poirot blahosklonne.

Má k dispozícii luxusné a takmer prázdne auto a tieto dve zadychčané, spotené mladé ženy sa hrbia pod váhou ťažkých ruksakov a nemajú ani najmenšie poňatie, ako sa obliecť, aby boli príťažlivé pre opačné pohlavie. Šofér naštartoval a za tichého pradenia motora pomaly zastavil auto medzi dievčatami. S nádejou zdvihli červené, spotené tváre.

Poirot otvoril dvere a dievčatá vliezli dnu.

„Veľmi láskavé od vás,“ povedala bledá dievčina s cudzím prízvukom. „Tá cesta dlhšia, než som myslela.“

Druhé dievča s veľmi červenou tvárou spálenou od slnka, ktorému spod šatky vykúkali gaštanovohnedé kučery, iba niekoľkokrát kývlo hlavou, odhalilo zuby v úsmeve a zamrmlalo: „*Grazie*.“

Plavé dievča ďalej veselo trkotalo. „Ja do Anglicka som prišla na dva týždne dovolenky. Som z Holandska. An-

glicko sa mi veľmi páči. Bola som v Stratford Avon, Shakespeare divadle a Warwick hrade. Potom som bola v Clovelly, teraz som videla katedrálu Exeter a Torquay – veľmi pekné –, sem som prišla vidieť známe krásne miesto a zajtra prejdem rieku, idem do Plymouth, kde z Plymouth Hoe bol objavený nový svet.“

„A vy, *signorina*?“ obrátil sa Poirot na druhú dievčinu. No ona sa len usmiala a potriasla kučerami.

„Ona nehovorí veľmi po anglicky,“ vľúdne vysvetlila Holanďanka. „Obe trochu po francúzsky vieme – tak sme hovorili vo vlaku. Pochádza z okolia Milána a má v Anglicku príbuznú vydatú za pána, ktorý má obchod s veľa potravín. Včera prišla s priateľkou do Exeter, ale priateľka zjedla koláčik s teľacím mäsom z obchodu v Exeter a musela tam ostať chorá. Teľací koláčik v teplom počasí nie je dobrý.“

Cesta sa práve rozdejovala a šofér spomalil. Dievčatá vystúpili, v dvoch jazykoch sa poďakovali a vydali sa nahor po ľavej strane. Šofér na chvíľu odložil zdržanlivé spôsoby a precítene Poirotovi prezradil: „Nielen koláč plnený teľacím mäsom, treba si dať pozor aj na cornwallské pirožky. Cez prázdniny napchajú do nich všeličo!“

Znova naštartoval auto a odbočil na cestu vpravo, ktorá sa zakrátko vnorila do hustého lesa. Napokon vyniesol nad návštevníčkami mládežníckeho hostela Hoodown Park konečný verdikt: „Niektoré dievčatá z hostela sú celkom milé, ale vôbec nechápu, že nemajú vstupovať na cudzí pozemok. Je priam šokujúce, čo si dovoľujú. Očividne nechápu, čo znamená súkromný majetok. Stále prechádzajú cez náš les a tvária sa, že nerozumejú, čo im hovoríte.“ Pochmúrne pokrútil hlavou.

Viezli sa lesom dole strmým kopcom, potom prešli cez veľkú železnú bránu a na konci príjazdovej cesty zastali

pred majestátnym bielym georgiánskym domom s výhľadom na riekou.

Šofér otvoril dvere na aute a na schodoch sa objavil vysoký, čiernovlasý majordóm. „Pán Hercule Poirot?“ opýtal sa.

„Áno.“

„Pani Oliverová vás očakáva. Nájdete ju pri cimburí. Ukážem vám cestu.“

Nasmeroval Poirota na kľukatý chodník cez les, miestami sa z neho naskytoval výhľad na riekou. Chodník sa postupne zvažoval, až napokon vyústil na otvorený okrúhly priestor s nízkym cimburím. Na ňom sedela pani Oliverová.

Vstala, z lona jej spadlo niekoľko jabĺk a rozkotúlalo sa všetkými smermi. Stretnutie s pani Oliverovou sa bez jabĺk jednoducho nezaobišlo.

„Neviem, prečo mi vždy všetko padá,“ ozvala sa pani Oliverová trochu nezrozumiteľne, keďže mala ústa plné jablka. „Ako sa máte, pán Poirot?“

„*Très bien, chère madame,*“ odvetil Poirot zdvorilo. „A vy?“

Pani Oliverová vyzerala trochu inak, ako keď ju videl naposledy; ako už naznačila v telefóne, zmena spočívala v tom, že opäť experimentovala s účesom. Posledný raz, keď ju Poirot stretol, jej vlasy pôsobili rozviato. Teraz ich mala zafarbené na sýtomodro a upravené do množstva neprirodzených lokničiek navršených tak, že pripomínali účes starých šľachticov. Od krku sa šľachtický dojem končil, zvyšok sa dal označiť ako praktický vidiecky štýl: drsný tvídový kostým krikľavej žltkovej farby a horčicový svetrik, ktorého odtieň pôsobil trochu žlčovito.

„Vedela som, že prídete,“ povedala pani Oliverová veselo.

„To ste v žiadnom prípade nemohli vedieť,“ podotkol Poirot prísne.

„Ale áno, vedela som.“

„Stále sa sám seba pýtam, prečo vlastne som sa sem vybral.“

„Poznám odpoveď. Zvedavosť.“

Poirot na ňu pozrel a v očiach mu zaiskrilo. „Vaša slávna ženská intuícia vás tentoraz možno nezaviedla až tak ďaleko od pravdy.“

„Nevysmievajte sa z mojej ženskej intuície. Nevypátrala som vždy vraha rýchlosťou blesku?“

Poirot galantne neodporoval. Keby sa rozhodol vyjadriť, isto by odvetil: „Azda na piatykrát, a niekedy ani to nie!“

Namiesto toho sa poobzeral okolo seba a poznamenal: „Máte to tu naozaj krásne.“

„Toto tu? Ale, pán Poirot, to predsa nie je moje. Mysleli ste si, že áno? Nie, patrí to istým Stubbsovcom.“

„Čo sú to za ľudia?“

„Nič zvláštne,“ prehodila pani Oliverová neurčito. „Len boháči. Nie, som tu služobne. Mám tu prácu.“

„Á, nasávate atmosféru pre svoj ďalší *chef d'oeuvre*?“

„Nie, nie. Ako hovorím. Mám tu prácu. Najali ma, aby som zorganizovala vraždu.“

Poirot na ňu vyvalil oči.

„Ach, nie naozajstnú,“ ubezpečila ho pani Oliverová. „Na zajtra pripravujú veľkú slávnosť a ako novinka bude jej súčasťou hra na hľadanie vraha. A tú organizujem ja. Niečo ako hľadanie pokladu, chápete, ale poklad už hľadali toľkokrát, že sa rozhodli vymyslieť takúto zaujímavosť. Ponúkli mi veľmi slušnú sumu za zinscenovanie hry. Je to celkom zábavné – trochu zmeny oproti prísernej bežnej rutine.“

„Ako to funguje?“

„Nuž, bude obeť, samozrejme. A stopy. A podozriví. Nič

neobvyklé – viete, zvodkyňa, vydierač, mladí milenci, tajomný majordóm a tak ďalej. Polkoruna za vstup, ukážu vám prvú stopu a vy musíte nájsť obeť, vražednú zbraň a zistiť, kto vraždu spáchal a aký mal motív. A na konci sa rozdeľujú ceny.“

„Pozoruhodné!“ zvolal Poirot.

„Vlastne je to oveľa zložitejšie, než by ste si mysleli,“ priznala pani Oliverová smutne. „Treba brať do úvahy, že skutoční ľudia sú celkom inteligentní, čo v mojich knihách nie je nevyhnutné.“

„A mňa ste zavolali, aby som vám pomohol s organizáciou?“ Poirot sa takmer vôbec nesnažil, aby mu v hlase nezaznievali pobúrenie a neľúbosť.

„Ale nie,“ poponáhľala sa pani Oliverová. „Samozrejme, že nie! To už mám hotové. Na zajtra je všetko pripravené. Nie, zavolala som vás z iného dôvodu.“

„A akého?“

Ruky pani Oliverovej zablúdili k hlave. Práve sa chystala zúrivo prehrabnúť vlasy prstami, ako mala vo zvyku, keď si zrazu spomenula na svoj komplikovaný účes. Uľavila si teda tak, že sa pomykala za ušné lalôčky.

„Možno som blázon,“ povedala, „ale mám pocit, že čosi nie je v poriadku.“

2

Poirot na pani Oliverovú chvíľu ticho hľadel. Potom sa stroho opýtal: „Niečo nie je v poriadku? Ako to myslíte?“

„Neviem... To práve musíte zistiť vy. Stále silnejšie cítim, že ma akosi... riadia... manipulujú mnou... Možno som blázon, ale keby sa zajtra namiesto tej falošnej odohrala skutočná vražda, neprekvapilo by ma to!“

Poirot na ňu zízal, ona mu pohľad vzdorovito opätovala.

„Veľmi zaujímavé,“ zhodnotil.

„Zrejme si myslíte, že mi úplne šibe,“ hlesla pani Oliverová akoby na obranu.

„To som si nikdy nemyslel,“ ubezpečil ju Poirot.

„Viem, čo vždy hovoríte – alebo ako nazeráte na intuíciu.“

„Veci možno pomenovať rôzne,“ uznal Poirot. „Som celkom ochotný uveriť, že ste si všimli alebo začuli niečo, čo vo vás vzbudilo znepokojenie. Podľa mňa pravdepodobne ani sama nevíete, čo presne ste videli alebo počuli. Uvedomujete si len výsledný dojem. Ak to tak môžem povedať, nevíete, čo vlastne víete. Ak chcete, môžete to nazvať intuíciou.“

„Človek sa cíti veľmi hlúpo, keď sa nedokáže jasne vyjadriť,“ ponosovala sa pani Oliverová.

„Prídeme na to,“ povzbudzoval ju Poirot. „Vravíte, že máte pocit, akoby vami – ako ste to povedali? – manipulovali. Môžete mi trochu bližšie vysvetliť, ako ste to mysleli?“

„Nuž, to je ťažké... Rozumiete, je to takpovediac moja vražda. Ja som ju vymyslela, naplánovala a všetko do seba krásne zapadá. Nuž, ak aspoň trochu poznáte spisovateľov, víete, že neznášajú, keď im ľudia radia. Napríklad navrhnú: ‚Výborne, ale nebolo by lepšie, keby ten a ten spravil to a to?‘ alebo ‚Nebolo by skvelé, keby sa obeťou stal tento tu namiesto tamtoho? Alebo keby sa zistilo, že vrahom je tento a nie tamten?‘ Víete, človek má chuť odvrknúť: ‚V poriadku, tak si to teda napíšte sami!‘“

Poirot prikývol. „A to sa deje aj teraz?“

„Nie celkom... Stalo sa, že niekto niečo hlúpe navrhol, ja som sa rozčúlila a oni ustúpili, no nadhodili ďalší bezvýznamný, triviálny nápad, a keďže som ten prvý ostro za-

mietla, tento som prijala bez toho, že by som sa nad ním nejako zamýšľala.“

„Rozumiem,“ prikývol Poirot. „Áno, to je spôsob, ako... Predloží sa nejaký nevhodný, nezmyselný návrh – lenže ten nie je dôležitý. V skutočnosti ide o ten malý, bezvýznamný nápad. To ste mali na mysli?“

„Presne,“ súhlasila pani Oliverová. „Pravdaže, možno za všetko môže len moja predstavivosť, hoci ja osobne si to nemyslím – a zdá sa, že vlastne ani o nič nejde. No znepokojilo ma to – a okrem toho ešte aj... nuž, celá tá atmosféra.“

„Kto vám navrhoval, aby ste niečo zmenili?“

„Rôzni ľudia,“ odvetila pani Oliverová. „Keby išlo len o jedného človeka, bola by som si viac načistom. No nejde len o jedného – hoci v skutočnosti si myslím, že áno. Totiž že jedna osoba využíva ostatných, nič netušiacich ľudí.“

„Máte predstavu, kto by to mohol byť?“

Pani Oliverová pokrútila hlavou. „Niektori veľmi bystrý a veľmi opatrný. Môže to byť ktokoľvek.“

„Kto všetko prichádza do úvahy?“ vyzvedal Poirot. „Počet účastníkov je dosť obmedzený, však?“

„No,“ začala pani Oliverová. „Je tu majiteľ sídla, sir George Stubbs. Boháč, inak obyčajný neokresanec, a hoci na obchod má zrejme talent, v iných oblastiach je podľa mňa nehorázne hlúpy. Potom lady Stubbsová – Hattie, asi o dva desať rokov mladšia od neho, pomerne pekná, ale nemá ako ryba – vlastne, podľa môjho názoru, určite je trochu natvrdnutá. Vzala si ho pre peniaze, ako inak, a v hlave nemá nič len oblečenie a šperky. Ďalej je tu Michael Weyman – architekt, dosť mladý a aj celkom pekný, takým drsným, umeleckým spôsobom. Projektuje pre sira Georgea tenisový pavilón a rekonštruuje Vrtoch.“

„Čo je to Vrtoch? Nejaká maškaráda?“

„Nie, stavba. Malá biela budova so stĺpmi, pripomínajúca chrám. Asi ste niečo podobné už videli v londýnskom Kewe. Potom je tu slečna Brewisová, dá sa povedať, že pracuje ako sekretárka, a zároveň gazdiná – vedie domácnosť a korešpondenciu. Je veľmi prísna a efektívna. A potom ľudia z okolia, čo sem chodia na výpomoc. Mladí manželia, ktorí si prenajali chatu pri rieke – Alec Legge a jeho žena Sally. A kapitán Warburton, ten zastupuje Mastertonovcov. A, samozrejme, Mastertonovci a stará pani Folliatová, ktorá žije v záhradnom domčeku. Nasse House kedysi patrila rodine jej manžela. No všetci zomreli alebo ich zabil vo vojne a daň z dedičstva bola veľmi vysoká, takže posledný dedič sídlo predal.“

Poirot vzal zoznam účastníkov do úvahy, no zatiaľ to preňho boli len mená. Vrátil sa k hlavnej téme. „Kto vymyslel hru na hľadanie vraha?“

„Tuším pani Mastertonová. Je to manželka miestneho poslanca, veľmi dobrá organizátorka. To ona presvedčila sira Georgea, aby usporiadal slávnosť. Viete, sídlo bolo dlhé roky prázdne, preto si myslí, že ľudia radi zaplatia, aby si ho mohli prísť pozrieť.“

„To znie celkom rozumne,“ podotkol Poirot.

„Áno, znie,“ uznala pani Oliverová neochotne, „ale nie je. Vravím vám, pán Poirot, niečo v tom neseď.“

Poirot pozrel na pani Oliverovú a pani Oliverová mu pohľad opätovala.

„Ako ste vysvetlili moju prítomnosť? To, že ste ma sem zavolali?“ zaujímal sa.

„Celkom jednoducho,“ odvetila pani Oliverová. „Budete odovzdávať ceny. Všetci sú strašne nadšení. Povedala som, že vás poznám, že sa mi pravdepodobne podarí presvedčiť vás, aby ste prišli, a že vaše meno bude veľkým lákadlom – čo aj, samozrejme, bude,“ dodala ohľaduplne.

„Váš návrh bez protestov prijali?“

„Hovorím vám, všetci boli nadšení.“

Pani Oliverová nepokladala za potrebné spomenúť, že podaktorí príslušníci mladšej generácie sa čudovali: „Kto je to Hercule Poirot?“

„Všetci? Nikto nenamietal?“

Pani Oliverová pokrútila hlavou.

„To je škoda,“ poznamenal Poirot.

„Chcete povedať, že by nás to mohlo niekam nasmerovať?“

„Človeku, čo plánuje spáchať zločin, by moja prítomnosť asi nepadla veľmi vhod.“

„Zrejme si myslíte, že to všetko je iba výplod mojej predstavivosti,“ ťažkala si pani Oliverová. „Musím sa priznať, že až teraz, keď s vami hovorím, si uvedomujem, že sa vôbec nemám o čo oprieť.“

„Upokojte sa,“ chlácholil ju Poirot. „Vzbudili ste moju zvedavosť. Čím začneme?“

Pani Oliverová pozrela na hodinky. „Práve je čas na olovrant. Vrátime sa do domu, tam vás so všetkými zoznámmim.“

Vybrala sa inou cestou, ako prišiel Poirot – zdalo sa mu, akoby ho viedla opačným smerom.

„Táto vedie okolo lodenice,“ vysvetlila pani Oliverová.

Práve vtedy ju zbadali. Išlo o malebnú stavbu so slameňnou strechou, čnejúcu nad riekou.

„Tam bude skryté telo,“ ukázala pani Oliverová. „Myslím pri hre.“

„Koho zavraždia?“

„Jednu stopárku, v skutočnosti prvú ženu mladého jadrového fyzika, ktorá pochádza z Juhoslávie,“ objasnila pani Oliverová pohotovo.

Poirot zažmurkal.

„Samozrejme, vyzerá to, že vrahom je jadrový fyzik – ale, ako inak, riešenie prípadu nebude až také celkom jednoduché.“

„Pravdaže nie, keďže ide o váš príbeh...“

Pani Oliverová prešla tento kompliment mávnutím rukou. „V skutočnosti vrahom je vidiecky šľachtic, motív je pomerne dômyselný a predpokladám, že ho uhádne len málokto, hoci piata stopa obsahuje úplne jasný náznak.“

Poirot sa dôvtipnou zápletkou pani Oliverovej ďalej nezaoberal a položil praktickú otázku: „Kde zoženiete vhodné telo?“

„Využijeme niektorú skautku,“ povedala pani Oliverová. „Pôvodne to mala byť Sally Leggeová, ale teraz chcú, aby si nasadila turban a veštila budúcnosť. Takže obeť bude hrať skautka Marlene Tuckerová. Je dosť hlúpa a rada snorí,“ dodala akoby na vysvetlenie. „Nič komplikované – bude mať šatku a ruksak a nemusí robiť nič, akurát keď začuje niekoho prichádzať, hodí sa na zem a dá si okolo krku povraz. To veru nie je veľmi zábavné – to chůďa bude trčať v lodenici, až kým ju nenájdu, ale zariadila som, že jej tam dajú poriadnu kôpku komiksov – vlastne na jednom z nich bude načmáraná stopa, čo povedie k vrahovi, takže všetko do seba zapadne.“

„Ste priam neuveriteľne vynachádzavá! Čo len nedokážete vymyslieť!“

„Nie je ťažké niečo vymyslieť,“ zatvárala sa skromne pani Oliverová. „Problém je, keď sa toho vymyslí priveľa, veci sa skomplikujú a človek sa niečoho musí vzdať, to je hotová agónia. Teraz pôjdeme tadiaľto.“

Vykročili strmým, kľukatým chodníčkom, ktorý ich viedol späť popri rieke, ale o úroveň vyššie. Za zákrutou sa spomedzi stromov dostali na priestranstvo, kde sa týčil malý biely pilastrový chrám. V určitej vzdialenosti pred ním

stál zamračený mladý muž v ošúchaných flanelových nohaviciach a jedovatozelenom tričku. Otočil sa k nim.

„Pán Michael Weyman, toto je pán Hercule Poirot,“ predstavila ich pani Oliverová.

Mladý muž zareagoval ľahostajným prikývnutím.

„Ľudia niekedy umiestňujú budovy na veľmi čudné miesta,“ sťažoval sa trpkou. „Napríklad toto tu. Vybudovali to asi len pred rokom, v rámci svojho druhu je to celkom pekná stavba a dá sa povedať, že zodpovedá obdobiu, v ktorom bol postavený dom. Ale prečo sem? Tieto budovy majú byť na očiach, umiestnené na vyvýšenom mieste – tak nás to učia, s peknou, trávnatou prístupovou cestou, narcismi a tak ďalej. Toto úbožiatko je však zastrčené medzi stromami a prakticky neviditeľné – museli by ste vyrúbať aspoň dvadsať stromov, aby ho od rieky bolo vidieť.“

„Možno nijaké iné miesto nebolo k dispozícii,“ nadhodila pani Oliverová.

Michael Weyman si odfrkol. „Mohli ho postaviť na vrchole toho trávnatého svahu pri dome – to by pôsobilo prirodzene. Ale nie, títo magnáti sú všetci rovnakí, vôbec nemajú zmysel pre umenie. Vymyslí si, že chce Vrtoch, ako to nazýva, tak si ho objedná. Uvažuje, kam by ho umiestnil. Vtedy, ak som to správne pochopil, víchrica vyvráti veľký dub a v lese po ňom ostane nepekná diera. ‚Nuž, dáme to do poriadku, postavíme tam Vrtoch,‘ rozhodne sa ten hlupák. Títo mestskí boháči nemyslia na nič iné, len ako všetko upratať. Prekvapuje ma, že si okolo domu nedal vysadiť záhony červených muškátov a papučiek. Chlapovi ako on by nemali dovoliť vlastniť takéto sídlo!“ rozhovoril sa rozrušene.

Tento mladý muž, skonštatoval Poirot v duchu, nepochybné nemá sira Georgea Stubbsa veľmi v láske.

„Je to podbetónované,“ vykladal Weyman, „ale na nestabilnom podloží, takže stavba klesá. Tu hore je všetko popraskané – onedlho to bude nebezpečné... Najlepšie by bolo celé to zbúrať a znova postaviť na svahu pri dome. Taký je môj názor, ale ten tvrdohlavý starý hlupák o tom nechce ani počuť.“

„A čo tenisový pavilón?“ opýtala sa pani Oliverová.

Mladý muž sa ešte väčšmi zachmúril. „Chce, aby vyzeral ako čínska pagoda,“ zaúpel. „Draky, prosím pekne! Len preto, že lady Stubbsová rada nosí čínske klobúčiky. Kto by už len dnes šiel za architekta? Tí, čo si chcú dať postaviť niečo solídne, nemajú peniaze, a tí, čo peniaze majú, vždy žiadajú niečo úplne otrasné!“

„Súcitím s vami,“ ozval sa Poirot vážne.

„George Stubbs,“ pokračoval pohrdavo architekt. „Čo si o sebe myslíš? Cez vojnu sa zašival na nejakom teplom úradníckom miestečku v bezpečných hlbínach Walesu, potom si nechal narásť bradu, aby to vyzeralo, že aktívne slúžil vo vojnovom loďstve – to sa o ňom aspoň hovorí. Peňazí má ako pliev!“

„Nuž, vy architekti potrebujete ľudí, ktorí si môžu dovoliť míňať peniaze, inak by ste nemali prácu,“ podotkla pani Oliverová rozumne. Vykročila smerom k domu a Poirot so skľúčeným architektom sa ju chystali nasledovať.

„Títo magnáti,“ sťažoval sa Weyman, „nechápu základné princípy.“ Nakláňajúcemu sa Vrtochu uštedril posledný kopanec. „Ak základy nestoja za nič, potom celá stavba nestojí za nič.“

„To sú veľmi pravdivé slová,“ uznal Poirot. „Áno, veľmi pravdivé.“

Keď sa chodník, ktorý sledovali, vynoril spomedzi lesného porastu, naskytl sa im pohľad na krásny biely dom na pozadí tmavých stromov.